

завыси Видинскій митрополитъ отъ Търновскыя Патриархъ, срѣщу кого-то вече бѣше зѣла да негодува Гръцка-та Патриаршія, отъ като ся склонилъ и далъ благословіѣ-тъ си за въздиганіе-то на Ипекскѣ-тъ, въ врѣмя-то на Ст. Душына, както ся вижда отъ слѣдующы-ты думы, извлѣчены изъ грамотѣ-тъ на Гръцкыя Патриархъ Каллиста, коя-то бѣше пратена до Търновскы-ы священници и монасы (1355 г.).

«Патриархъ Търновскы,» имъ пише Каллистъ, «бѣше изначяла Епископское имя имѣ, повинуюся святѣй.... величѣй църкви (разбира Цариградскѣ-тъ). Тажде послѣжде молѣбѣ бывши мнозѣй и моленію къ нашему великому и священному Събору отъ иже тогда царствія Българскаго, правящаго скипетра, чѣсти ради еговы и таковаго языка..... даровано бысть схождение словомъ Търновскому, еже именоватися Патриарху Българскому, а не и быти съпричтену прочимъ святѣйшимъ Патриархамъ,» По-нататѣкъ той иска да докаже по нѣкои списанія на Патриарха Германа, че Търновскій Патриархъ ужъ былъ задѣлженъ да ся покорява Цариградскому, и да му плаща дани урокъ, яко единъ отъ иже подъ Константина града митрополиты. Още — че има право и да го выка на сѣдѣ, аще когда что отвращъ отъ дани приношенія, облеченъ будетъ. Сие убо обѣщаніе и оглашеніе Болгарскія църкви къ Константина града. И кромѣ же сего аще Константина града прѣстолъ и иныхъ патриархъ суды Александрійскаго, Антиохійскаго, Іерусалимскаго и вѣстязуетъ и исправляетъ и усуждаетъ имъ, и власть дасть якоже божественная правила сказуютъ и дѣянія свидѣтельствоваши: како множае паче болгарскѣи църкви прѣстолъ сего Господь есть? И свѣршва съ единъ бѣлѣжкѣ, че е въ право-то си, кога-то ще да отнеме и сана на Търновскыя Патриархъ, нъ ако не иска да направи сега това, то е отъ голѣмѣ-тъ му любовь (по-добрѣ страхъ) къ прѣвысокому царю болгарскому Іоанну Александру Асѣню, и ся надява най-послѣ Търновскій Патриархъ да ся вразуми и покори.

Послѣ като умрѣлъ Александръ, кому-то царство-то ся бѣше вече раздробило, и Гърци-ти нѣмаше вече отъ кого да ся боятъ, а още и случай-тъ, дѣто мразяше Страшимиръ брата си, имъ помогнѣ, па посѣгнѣхъ та обсебихъ искусно и съ хитрость най-първѣ неговѣ-тъ область. Тѣй Страшимиръ пратилъ въ Цариградъ